

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Велико Търново, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети януари
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН Г.
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова
в присъствието на прокурора Р. Ирм. Х.
като разглежда докладваното от КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600286 по описа за 2022 година

Производство по реда на Глава XXXIII от НПК.

Делото е образувано по искане на адвокат Б. З., като защитник на осъдения М. Г. В. за възобновяване на производството по ВНОХД № 111 / 2022 г. по описа на ОС - Ловеч. Посочени са касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 НПК. Иска се възобновяване производството по делото, като се измени постановената присъда по НОХД № 321 / 2021 г. на РС – Троян и решението, с което същата е потвърдена по ВНОХД № 111/2022 г. на ОС – Ловеч. Защитникът счита, че на подсъдимия М. В. следва да се определи наказание от четири години лишаване от свобода за извършеното престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 2, вр. ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като на основание чл. 58а, ал. 1 НК се намали на две години и седем месеца и се отложи изтърпяването му по чл. 66 НК.

Защитникът счита, че е справедливо определено наложеното наказание на М. В. за извършеното престъпление по чл. 143, ал. 1, във вр. чл. 20, ал. 2 от НК от дванадесет месеца лишаване от свобода. Иска се изтърпяването му да се отложи по реда на чл. 66 НК. На следващо място се иска да се определи едно общо най-тежко наказание в размер на две години и седем месеца лишаване от свобода, чието изтърпяване да се отложи за срок от пет години.

В искането са изложени съображения в подкрепа на оплакването за явна несправедливост на наложените наказания, тъй като не съответстват на обществената опасност на деянията и на дееца, както и на целите по чл. 36 от НК. Налице са само смекчаващи отговорността обстоятелства. Осъденият М. В. е с чистото съдебно минало и няма криминалистически регистрации. Същият е изградил трудови навици,

като е работил в чужбина, за да издържа семейството си. Осъденият В. е баща на четири деца, като полага грижи за отглеждането и възпитанието им. Същият е с влошено здравословно и психическо състояние. Следва да се отчете пълното съдействие на В. в ДП и положителното му процесуално поведение пред съдебните инстанции. Същият е изразил критично отношение към деянията си и искрено съжаление. Първоинстанционното производство е протекло по реда на чл. 371, т.2 НПК, което показва критичното му отношение към деянията, както и положителното му процесуално поведение. Защитникът счита, че целите на чл. 36 НК могат да се изпълнят като на М. В. се определи наказание лишаване от свобода в размер на две години и седем месеца, чието изпълнение се отложи с максималния предвиден изпитателен срок, в който може да му се наложат пробационни мерки.

Постъпило е и искане от Н. Л. В., чрез адвокат В. П. за възобновяване на производството по наказателното производство по НОХД 321/ 2021 г. на РС- Троян. Посочени са касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 -3 от НПК. Първоинстанционното производство е протекло по реда на чл. 371, т. 2 НПК. Първостепенният съд е следвало да провери дали направеното самопризнание от В. се подкрепя от доказателствата, събрани на досъдебното производство, след като се увери в това, да пристъпи към провеждане на посочената диференцирана процедура. Според защитника, направеното самопризнание по чл. 371, т. 2 НПК е било формално, като първоинстанционният съд не е проверил дали съответства на събраните доказателства в ДП, поради което процедурата по Глава 27 НПК е била опорочена, а поставената присъда е незаконосъобразна. Навежда се довод, че подсъдимата е неграмотна, поради което познанията и възможностите ѝ за възприемане и оценка на извършваните с нейно участие процесуални действия са стеснени. Същата не е била запозната конкретно от съда кои факти и обстоятелства признава от обвинителния акт. Присъствието на защитник не дерогира задължението на съда да се увери, че лицето лично е запознато с конкретното обвинение, както и че може да оцени доказателствата, събрани в досъдебното производство, за да приеме, че признава всички факти от обвинителния акт.

На следващо място защитникът счита, че самопризнанието на В. не се подкрепя от доказателствата, събрани на досъдебното производство и приобщени по време на съдебното следствие. Няма никакви доказателства, подкрепящи формалното самопризнание на осъдената В., че тя е заплашвала с побой пострадалата или че ѝ е оказвала друго въздействие, за да я убеди да проституира, както и за наличието на користна цел да е получавала пари.

Според защитника, по делото не е била изяснена обективната истина, тъй като не се установени и изяснени редица обстоятелства, които са изброени. Първоинстанционният съд е следвало да констатира тези пороци и да откаже провеждането на процедурата по чл. 372, ал. 4 вр. чл. 371, т. 2 НПК.

На следващо място решаващият съд неправилно е приел и осъдил подсъдимата за извършеното от нея престъпление по чл.143 от НК. В случая е налице само склоняване, тъй като заплахата с побой над нея или баща ѝ е било склоняването към проституция, а не осъществяване на отделен престъпен състав. Налице е неправилно приложение на закона, като съдът е признал подсъдимата за виновна в извършването на престъпление по чл.143 от НК.

Наведено е оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание. Според защитника, решаващите съдилища не са диференцирали ролята на всеки един от подсъдимите в извършеното престъпление по чл.155 НК. Пострадалата твърди, че не

е била ограничавана и заключвана, а В. се грижила за нея и я гледала наравно с децата си. Фактът, че пострадалата е на 14 години, което се явява квалифициращ елемент, не следва да се отчита като отегчаващо обстоятелство. При определяне на наказанието не е отчетено, че подсъдимата е родила първото си дете в ранна възраст, порядките на етноса, от който произхожда, че е неграмотна до степен да не може нито да чете, нито да пише, които предопределят ролята ѝ на изпълнител на волята на съпруга ѝ. Отчетено е, че склоняването на пострадалата към проституция се е отразило изключително отрицателно върху психиката ѝ, но не и факта, че „злото“ вече е било сторено от друго лице. Искане за намаляване размера на наложеното наказание, което да се определи около минимума, предвиден за извършеното престъпление. След редуцирането му с приложението на чл.58а от НК да бъде определено в размер под три години лишаване от свобода, както и да бъде отложено изтърпяването му по чл.66 от НК.

В съдебно заседание адвокат Б. З., като защитник на осъдения М. В. поддържа искането и изложените в него мотиви. Моли да се намали размера на наложеното му наказание и да се приложи разпоредбата на чл. 66 НК.

Адвокат В. П., като защитник на осъдената Н. В. поддържа искането и изложените в него съображения. Моли да се възобнови производството по делото, като се намали размера на наложеното наказание на Н. В. и се приложи разпоредбата на чл. 66 НК.

Прокурорът заема становище, че липсват законови предпоставки за възобновяване на наказателното производство, както и няма основания за намаляване на наказанията на осъдените лица и прилагане на чл. 66 НК. Оспорва исканията и моли съдът да ги остави без уважение.

В правото си на последна дума осъденият М. В. се признава за виновен и иска да му се намали наказанието.

В правото си на последна дума осъдената Н. В. иска да ѝ се намали наказанието, тъй като е майка на четири деца.

Настоящият състав на Великотърновския апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване на делото, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт от кръга на визираните в чл. 419 НПК, който не е проверен по касационен ред. Исканията са подадени от процесуално легитимирани лица по чл. 420, ал. 1 НПК и в законоустановения срок по чл. 421, ал. 1 НПК. Разгледани по съществото си подадените отделни искания от М. В. и от Н. В. са неоснователни по следните съображения:

С Присъда № 1/25.01.2022 г., постановена по НОХД № 321/2021 г. на Районен съд – Троян подсъдимите М. Г. В. и Н. Л. В. са признати за виновни в това, че в периода от 06.12.2020 г. до 16.12.2020 г. в гр.Троян, област Ловеч в съучастие, като съизвършители принудили Б. П. П. да извърши нещо противно на волята ѝ - да проституира, като употребил за това заплашване, че ще ѝ отреже езика, ще счупи главата ѝ и главата на баща ѝ, поради което:

На основание чл. 143, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 54 и чл.58 а ал.1 от НК на М. Г. В. е наложено наказание дванадесет месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим.

На основание чл. 143, ал. 1, пр.1 във вр. чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 54 и чл.58 а ал.1 от НК на Н. Л. В. е наложено наказание дванадесет месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим.

Със същата присъда подсъдимите М. Г. В. и Н. Л. В. са признати за виновни в това, че в гр. Троян, област Ловеч в периода от средата на месец декември 2020 г. до 04.02.2021 г. при условията на продължавано престъпление, в съучастие като съизвършители склонявали към проституция ненавършилата 18 години Б. П. П., като деянието е извършено с користна цел, както следва:

1. На неустановен ден в средата на месец декември 2020 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция да извърши полов контакт с Ю. И. Л., като деянието е извършено с користна цел срещу имуществена облага в размер на 30 лв.;

2. На неустановен ден в края на месец декември 2020 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой, ненавършилата 18 години Б. П. към проституция да извърши полов контакт с М. А. С., като деянието е извършено с користна цел- срещу имуществена облага в размер на 50 лв.;

3. На неустановен ден в края на месец декември 2020 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция - да извърши полов контакт с Л. С. Л., като деянието е извършено с користна цел -срещу имуществена облага в размер на 30 лв.;

4. На неустановен ден в началото на месец януари 2021 г. в гр. Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция - да извърши полов контакт с Л. И. Л., като деянието е извършено с користна цел - срещу имуществена облага в размер на 30 лв.;

5. На неустановен ден в началото на месец януари 2021 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция - да извърши полов контакт с М. А. С., като деянието е извършено с користна цел - срещу имуществена облага в размер на 50 лв.;

6. На неустановен ден в началото на месец януари 2021 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция - да извърши полов контакт с М. М. М., като деянието е извършено с користна цел -срещу имуществена облага в размер на 40 лв.;

7. На неустановен ден в средата на месец януари 2021 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция - да извърши полов контакт с Л. И. Л., като деянието е извършено с користна цел - срещу имуществена облага в размер на 40 лв.;

8. На неустановен ден в началото на месец февруари 2021 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. към проституция - да извърши полов контакт с М. А. С., като деянието е извършено с користна цел - срещу имуществена облага в размер на 50 лв.;

9. На 04.02.2021 г. в гр.Троян, област Ловеч склонили чрез заплашване с побой ненавършилата 18 години Б. П. П. към проституция - да извърши полов контакт с Ю. И. Л., като деянието е извършено с користна цел - срещу имуществена облага в размер на 30 лв., поради което:

На основание чл. 155, ал. 5, т. 2, във вр. ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК във вр чл.54 и чл.58 а ал.1 от НК на М. Г. В. е наложено наказание от

три години и четири месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим. Наложена му е и глоба в полза на държавата в размер на 10 000 лева.

На основание чл. 155, ал. 5, т. 2, във вр. ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК във вр. с чл.58 а ал.1 и чл.54 НК е наложено наказание на подсъдимата Н. Л. В. от три години и четири месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим. Наложена ѝ е глоба в полза на държавата в размер на 10 000 лева.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК е определено общо наказание на подсъдимия М. Г. В. от три години и четири месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим. На основание чл.23, ал.3 от НК е присъединено и наказанието глоба в размер на 10 000 лева.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК е определено общо наказание на подсъдимата Н. Л. В. от три години и четири месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим. На основание чл.23, ал.3 от НК е присъединено към определеното общо най-тежко наказание и глоба в размер на 10 000 лева.

На основание чл.59, ал.1, т.1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият М. Г. В. е бил „Задържан под стража“ до влизане в сила на присъдата, като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода. С Решение № 44/06.06.2022 г. по ВНОХД № 111/2022 г. на Окръжен съд – Ловеч е потвърдена постановената присъда по НОХД № 321/2021 г. на Районен съд – Троян.

Подадени са отделни искания от осъдените лица М. В. и Н. В., като в тях е посочено касационното основание по чл.348 ал.1, т.2 НПК. В първото от тях е посочено само бланкетно същото без да са изложени доводи в негова подкрепа. В искането на осъдената В. са развити доводи в подкрепа на касационното основание по чл.348 ал.1, т.2 НПК. Настоящият състав на съда счита, че това оплакване следва да бъде обсъдено на първо място, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона и справедливостта на наложеното наказание, могат да бъдат решени, само ако делото е разгледано в съответствие с процесуалните правила и не са допуснати съществени нарушения на същите, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Защитникът на осъдената Н. В. навежда довод, че тя е неграмотна, поради което са стеснени познанията и възможностите ѝ за възприемане и оценка на извършваните с нейно участие процесуални действия. Същата не е била запозната конкретно кои факти и обстоятелства признава от обвинителния акт. Присъствието на защитник не дерогира задължението на съда да се увери, че лицето лично е запознато с конкретното обвинение, както и че може да оцени доказателствата, събрани в досъдебното производство, за да приеме, че признава всички факти от обвинителния акт.

В отговор следва да се посочи, че пред първоинстанционния съд от защитата не е формулирано никакво възражение за допуснати в досъдебното производство нарушения на процесуалните правила, свързани с правото на защита на подсъдимите, както и със събирането и проверката на доказателствените източници.

В досъдебното производство е направено изявление от осъдената Н. В., че е неграмотна. Предоставена ѝ е била правна помощ на основание чл.21, т.3, чл.25 ал.1 и чл. 26 ал.3 ЗПП, като ѝ е бил назначен служебен защитник- адвокат М. Д., съгласно чл.94 ал.1 т.4 и т.9 НПК. В присъствието на последната Н. В. е привлечена в

качеството на обвиняем и е дала обяснения. Същата е заявила, че са ѝ разяснени правата и разбира обвинението, като се е подписала на всяка страница от изготвения протокол /л.96 и 97, т.І от ДП/. На Н. В. са проведени както последващи разпити, така и ново привличане, което е станало в присъствието на служебния ѝ защитник. Във всички протоколи е вписано, че са ѝ разяснени правата и разбира обвинението, които са подписани от нея /л.62 и 63, л. 70 и л.107, 108 и 109, т.ІІ от ДП/.

В насроченото разпоредително заседание на 20.11.2021г. в първоинстанционното производство, по което не е даден ход на съдебното заседание, е проверено връчването на обвинителния акт и на съобщенията по чл.247 б ал.1 и ал.2 НПК, както и са разяснени правата на подсъдимите в наказателния процес и въпросите, които подлежат на обсъждане в това заседание. Разпоредителното заседание е проведено на 4.01.2022 г., като при обсъждане въпросите по чл.248, ал.1 т.3 НПК защитниците на подсъдимите са изразили становище, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, което е било поддържано и от подсъдимите.

На следващо място се констатира, че при обсъждане въпросите по чл.248 ал.1 НПК е огласено съдържанието на заключителната част от обвинителния акт.

Първоинстанционното производство е разгледано по реда на чл.371 т.2 НПК, с оглед заявеното становище от защитниците на М. В. и Н. В. и лично от тях, след като от първостепенния съд са им били разяснени правата и процесуалните последствия от признаването на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Осъдените М. В. и Н. В. са признали изцяло тези факти и са се съгласили за тях да не се събират допълнителни доказателства. От своя страна първостепенният решаващ съд е констатирал, че така направеното от двамата признание се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства, като е приложил съкратената процедура в каквато насока е било изразеното становище на подсъдимите и техните защитници.

След откриване на съдебното следствие е извършен доклад от председателя по чл.276 НПК, като последователно е предоставена възможност на прокурора и на особения представител да изложат обстоятелствата по обвинението. При спазване разпоредбата на чл.276, ал.3 НПК е дадена възможност на подсъдимите да вземат становище, които са заявили, че разбират обвинението и признават фактите, посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Следва да се посочи, че в това производство по реда на чл.371, т.2 НПК не се вписва в съдебния протокол заключителната част на обвинителния акт, като изявление на подсъдимите за признаване на фактите. Същите признават фактите, които са посочени в обстоятелствената му част, а не в заключителната такава /диспозитива/, както и нямат задължение да признават вината си относно извършеното деяние.

Осъдената В. е неграмотна, поради което ѝ е била предоставена правна помощ, която е било осъществена чрез назначения ѝ служебен защитник. Същият е адвокат, който владее писмено и говоримо български език, има юридическо образование и следователно има правна грамотност. Не случайно в производството по чл. 371 т.2 НПК е предвидено задължително участието на защитник, независимо от основанията по чл.94 ал.1, т.1-9 НПК. Съгласно чл.372 ал.2 НПК, съдът назначава на подсъдимия защитник, ако няма такъв. Адвокатската защита е абсолютно задължителна на подсъдимия в това производство с оглед реализиране правата му, не зависимо дали е грамотен и дали владее български език. Преценката дали осъдената В. е била запозната с конкретните факти, посочени в обвинителния акт, които е признала, както и дали може да оцени доказателствата, събрани в досъдебното производство, не касае само владенето на езика. На същата е бил назначен защитник, който в изпълнение на

служебните си задължение е следвало да охранява интересите ѝ в пълен обем, като ѝ разясни правата и фактите, посочени в обвинителния акт.

От съдържанието на протоколите от проведените съдебни заседания е видно, че първостепенният съд е изпълнил задълженията си по чл. 274 ал.1 и ал.2 НПК и по чл. 372, ал.1 НПК, като е разяснил правата на подсъдимите в наказателния процес, както и процесуалните последици от признаването на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Съдът няма задължение да прочете обвинителния акт, а е предвидено да се направи доклад от председателя на съдебния състав, което е сторено в изпълнение разпоредбата на чл.276 ал.1 НПК, както и е предоставена възможност на прокурора да изложи обстоятелствата, включени в обвинението, т.е. какви факти са приети за установени от него и са включени в предмета на обвинение.

На следващо място се изтъква довод от защитата на В. за това, че самопризнанието ѝ формално и не се подкрепя от събраните доказателства в досъдебното производство и приобщени по време на съдебното следствие. Изредени са редица обстоятелства, които според защита не са правилно установени и не са събрани доказателства за това, че пострадалата е била заплашвана с побой, за да проституира, както и за наличието на користна цел и получаването на пари. Поставени са редица въпроси, на които защитата твърди, че е нямало отговор, като в обобщение се прави извод, че не е била изяснена обективната истина по делото, поради което първостепенният съд е следвало да откаже провеждането на процедурата по чл. 372, ал. 4 вр. чл. 371, т. 2 НПК.

В тази насока не са излагани съображения от защитниците на подсъдимите нито в производство пред първата инстанция, нито пред въззивния съд. За пръв път се поставят тези въпроси в настоящото производство, което е извънреден способ за проверка на постановени съдебни актове, които не са проверени по касационен ред.

В отговор следва да се посочи, че правното значение на направеното признание на фактите по реда на чл. 371, т. 2 НПК и провеждането на тази процедура е свързано с лишаване на подсъдимите лица от възможността впоследствие да се оспорват признатите от тях факти. Това е така, тъй като изявлението им по реда на чл. 371, т. 2 НПК се явяват доброволен отказ от тяхна страна от гаранциите, които би им дал един състезателен съдебен процес. Както първата, така и въззивната инстанция не могат да събират и да проверяват нови доказателства относно фактите, посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и не могат да приемат нови фактически положения, касаещи инкриминираното деяние, различни от посочените в обвинителния акт. Тези факти са рамката на обстоятелствата, които съдилищата са длъжни да възприемат по делото, а така също са и определящи при решаване на въпросите, свързани с правната квалификация на деянието, т.е. приложението на материалния закон, както и за налагане на наказанието при признаването на дееца за виновен. В тази процесуална ситуация, като постига по -благоприятно материалноправно третиране, подсъдимият е длъжен да понесе и съответните тежести, тъй като доброволно и съзнателно се е лишил от процесуалната възможност да релелира обстоятелства, оспорващи фактическото обвинение и да претендира обезпечаването им чрез доказателствени искания / т. 8 от ТР № 1/ 2009 г. по т.д. № 1/2008 г. на ОСНК на ВКС/.

Първостепенният решаващ съд е приел, че направеното от двамата подсъдими признание се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства. Въззивният съд е изпълнил задълженията си съгласно т.8.2 ТР № 1/2009 г. на ВКС,

като е извършил проверка дали процесуалната дейност на първата инстанция е осъществена при съблюдаване на нормативната уредба и дали са налице предпоставките на чл.371, т.2 НПК. Прието е, че законосъобразно е проведена диференцираната процедура.

При извършената проверка Апелативният съд констатира, че процесуалната дейност на решаващите съдилища е осъществена при съблюдаване на нормативната уредба на това диференцирано производство са били налице предпоставките за прилагане на особената процедура, спазен е регламентирания ред за допускане и провеждане на съкратено съдебно следствие, постановената присъда е в съответствие с изискванията на чл. 373 ал. 2 и 3 от НПК. С оглед изложените съображения е лишено от основание наведеното оплакване по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, тъй като липсват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от решаващите съдилища.

На следващо място е необходимо да се посочи, че изброените по –горе неизяснени обстоятелства са относими към обосноваването на въззивното решение, което не от кръга на касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 ал.1 т.1 -3 НПК.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато нарушение на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1. т. 1 НПК. Наведени са доводи за несъставомерност на деянието по чл.143 НК. При приетите за установени фактически положения въззивният съд е достигнал до законосъобразен и обоснован извод, че двамата подсъдими са осъществили всички обективни и субективни признаци на състава на престъплението по чл.143 НК. Такова оплакване е направено и пред въззивната инстанция, която е дала в мотивите на решението си аргументиран отговор, с който се солидаризира настоящия съд.

В подадените искания от осъдените М. В. и Н. В. се съдържат упреци към оценъчна дейност на решаващите съдилища, като се сочи нарушение на материалния закон при определяне размера на наложеното наказание за извършеното престъпление по чл.155 ал.5 НК, както и отказа им да се приложи чл.66 НК. При извършената проверка в тази насока се констатира, че както от въззивния, така и от първостепенния съд са обсъдени обществената опасност на деянието и личната такава на всеки един от подсъдимите, смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства. При превес на последните е определено наказанието при условията на чл.54 НК на всеки от тях за извършеното престъпление по чл.155 ал.5 НК в размер на пет години лишаване, като след редуцията по чл.58 а ал.1 НК е наложено наказание от три години и четири месеца лишаване от свобода.

Въззивният съд е отчел значението на генерална превенция без да пренебрегва конкретните обстоятелства по делото, които характеризират завишената обществена опасност на инкриминираното деяние. Същото се явява посегателство спрямо обществените отношения, които регламентират половата неприкосновеност на лицата. В инкриминирания случай престъплението се отличава с висока степен на обществена опасност. Същата се извежда от неговите индивидуализиращи особености, тъй като склоняването е осъществено по отношение на лице, което е имало навършени само 14 години, при което липсата на житейски опит и неукрепнала психика води до ограничаване възможността за противодействие. В инкриминирания случай са осъществени множество отделни деяния, включени в продължаваната престъпна дейност, които са били придружени с отправянето на заплахи за физическа разправа.

На следващо място по отношение на двамата осъдени М. В. и Н. В. правилно са отчетени като отегчаващи вината обстоятелства възрастта на пострадалата към момента на извършване на деянието и негативното въздействие, което са оказали върху психиката ѝ отделните деяния, а така също и техния брой. Начинът на извършването им чрез използването на заплахи за системно и целенасочено склоняване към проституция. Невъзможността на пострадалата да се противопостави на престъпното въздействие. Липсата на семейна подкрепа и незаинтересованост от родителя, който е упражнявал родителските права спрямо нея. Поведението на подсъдимите, което противоречи на моралните принципи и възпитанието, което се дължи на подрастващо поколение.

По отношение на М. В. правилно са отчетени като смекчаващи вината обстоятелства чистото му съдебно минало и проявеното от него критично отношение към извършеното деяние. Към тях следва да се прибави обстоятелството, че осъденият В. има семейство и е баща на четири малолетни деца, на които следва да осигурява издръжка и които се нуждаят от полагане на родителски грижи.

Обстоятелството, че осъденият В. не полага труд не може да се цени като отегчаващо вината обстоятелство. Това е негово право, гарантирано от държавата, която осигурява условията на труд, а не е задължение. Обстоятелството, че не полага труд може да се дължи на обективни причини, произтичащи от съвременна икономическа обстановка и трайна безработица в страната.

На следващо място от въззивния съд се приема, че здравословното състояние на В. не следва да се отчита като смекчаващо вината обстоятелство, както и че същото не е пречка за ефективното изтърпяване на наказанието. По делото е установено по експертен път от вещите лица, изготвили комплексната психиатрично -неврологична експертиза, че осъденият В. страда от епилепсия с парциални припадъци. Здравословното състояние на дееца е обстоятелство, което характеризира личността му и е относимо при определяне на справедливия му размер, което съответно е ирелевантно по отношение начина на изтърпяване на наказанието.

В мотивите към присъдата е посочено, че на осъдения В. се налага наказание при условията на чл.54 НК при превес на отегчаващите вината обстоятелства в размер на пет години. Допуснато е противоречие, тъй като при определяне на наказанието при превес на отегчаващите обстоятелства, същото следва да се определи над средния размер при условията на чл.54 НК. За престъплението по чл.155 ал.5 вр. с ал.3 НК е предвидено наказание от три до десет години, което означава, че наказанието е следвало да се определи в размер над шест години. Въззивното производство е образувано само по жалби на подсъдимите, поради което това обстоятелство следва да се констатира в мотивите на решението, като не подлежи на корекция, освен с намаляване на размера му.

С оглед на изложените съображения, Апелативният съд не счита, че е налице основание за намаляване размера на наложеното наказание лишаване от свобода на осъдения М. В. за извършеното престъпление по чл.155 ал.5 НК. По тези съображения искането за намаляване размера на наложеното му наказание за извършеното престъпление по чл.155 ал.5 НК е неоснователно, а от тук и за намаляване размера на определеното му общо наказание и за приложението на чл.66 НК.

Искането на осъдената Н. В. е наведено оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание за извършеното престъпление по чл.155 ал.5 НК. По отношение на нея са отчетените същите отегчаващи вината обстоятелства, изброени по –горе в

мотивите.

Настоящият състав на Апелативния съд счита, че правилно са отчетени като смекчаващи вината обстоятелства чистото съдебно минало на Н. В., проявеното от нея критично отношение към извършеното деяние, както и че е неграмотна. Към тях следва да се прибави, че осъдената няма регистрирани други противообществени прояви, освен инкриминираните деяния. В. има семейство и е майка на четири малолетни деца, които се нуждаят от полагането на ежедневни грижи за отглеждането и възпитанието им, както и от издръжка. Същата е безработна. Тези обстоятелства са показателни за затрудненото ѝ материално и социално положение.

Настоящият съдебен състав счита, че чисто съдебно минало и липсата на регистрирани други противообществени прояви, освен инкриминираните деяния са показателни за това, че инкриминираните деяния се явяват изолиран случай в поведението ѝ. Налице е инцидентност на проявата в живота на В., както и изразената критичност, представляваща и ясен показател за осъзнаване на вината и преоценка на собственото поведение.

От друга страна правилно е акцентирано от въззивния съд върху поведението на осъдената В., която е майка на четири деца, едното от които е на същата възраст с пострадалата. Същата е извършила инкриминираното деяние, което в по-голяма степен укоримо и разкрива по-висока степен на личната обществена опасност на дееца.

Според защитата, неправилно се отчита като отегчаващо вината обстоятелство, че пострадалата е била на 14 години, което е квалифициращ елемент от фактическия състав на престъплението по чл.155 ал.5, т.2 НК. Следва да се посочи, че от законодателя е прието, като квалифициращото обстоятелство извършването на деянието по отношение на лице, което не е навършило 18 години. Следователно към тази група спадат както малолетните, така и непълнолетните лица, които се отличават с интелектуалната и емоционална незрялост в развитието си. В случая се касае за лице, което е навършило 14 години, т.е. същото е на долната възрастова граница на непълнолетието.

Посочените обстоятелства, че подсъдимата е неграмотна и е родила е първото си дете в ранна възраст са отчетени като смекчаващи вината такива. По отношение наведения довод, че следва да се отчетат какви са порядките на етноса, от който произхожда, както и ролята ѝ на изпълнител на волята на съпруга ѝ, настоящият състав на съда счита, че това не са смекчаващи вината обстоятелства. От събраните доказателства по делото не се установява В. да е имала изпълнителска роля спрямо съпруга си. Напротив същата е имала активно участие както в оказаната заплаха спрямо пострадалата, така и при склоняването ѝ към проституция.

По –горе в мотивите е посочено допуснато противоречие при определяне размера на наказанието при условията на чл.54 НК по отношение на осъдения М. В., което се отнася и за Н. В..

Настоящият състав на Апелативния съд счита, че наказанието на Н. В. следва да се определи при баланс на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, поради което не следва допълнително да се намалява така определения му размер при условията на чл.54 НК, тъй като е под средния размер, предвиден за извършеното престъпление.

По тези съображения искане на осъденото лице Н. В. за намаляване размера на наложеното наказание за извършеното престъпление по чл.155 ал.5 НК е неоснователно, както и за възобновяване на наказателното производство по делото

по всички посочени касационни основания.

Водим от гореизложеното, Апелативният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на М. Г. В. за възобновяване на производството по ВНОХД № 111/2022 г. на ОКРЪЖЕН СЪД ЛОВЕЧ и по НОХД № 321/2021 г. на РАЙОНЕН СЪД ТРОЯН.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Н. Л. В. за възобновяване на производството по ВНОХД № 111/2022 г. на ОКРЪЖЕН СЪД ЛОВЕЧ и по НОХД № 321/2021 г. на РАЙОНЕН СЪД ТРОЯН.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____